

Universitätsbibliothek Paderborn

Rev. P. Francisci Josephi à Rodt Capuccini Anterioris Austriæ Provinciæ. Opus ...

Planctvs Ecclesiæ Et Animæ - Super Caput Primum Lamentationum
Jeremiæ Prophetæ. Allegorice, Et Moraliter Expositus, & Distributus In
Discursus LII. Concionatorios Quadragesimales ... ; Scilicet Liber Vitæ, Et
Excessvs Amoris ...

Rodt, Franz Joseph von

Campoduni, 1680

Discursus XLVII. Nunquam in Deo dissidendum; qui ad extrema se
reservat, & in casibuss desperatis succurrit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52659)

401.
DISCURSUS XLVII.

Schin.

Omnes inimici mei, audierunt malum meum, lætati sunt, quoniam tu fecisti. Ad-
duxisti diem consolationis, &c. *Thren. 1. v. 21.*

DE ECCLESIA.

*Nunquam de Dei auxilio diffidendum, qui
succurrit in casibus desperatis, & se ad ex-
trema reservat, quando de omni humano
auxilio desperatum est.*

1. **F**eris maris tempestati-
bus jactati, inter extre-
mas periculorum &
mortis angustias, jam
aliquam iterum spem concipi-
unt, & quasi respirant, dum
de longè terram & litus con-
spiciunt. Inter medias tribu-
lationum undas, mastritæ, &
afflictionum procellas unà
cum populo suo penè in pro-
fundum desolationis, ac despe-
rationis abyssum demersus Je-
remias, hoc versu iterum quasi
resumere animum cœpit, dum
terram & litus à longè prospici-
cit: *Adduxisti diem consolationis.*
In præterito loquitur propheta,
non quod liberatio populi, &
consolatio, jam facta fuerit, vel
jam præsens sit; sed sensus est,
ut testatur Cornelius, *ad lucas*.
Tamen in præterito loquitur,
adduxisti, sicut & alii Prophetæ
P. Franc. Josephi Op. IV.

sæpius, prophetizando, præ-
terito utuntur pro futuro; cò
quòd tam parum de eventu fu-
turo dubitandum sit, ac si jam
de facto fuisset impletus. Exul-
tat ergo animo Propheta, dum
mentis oculis, Chaldaicâ Mo-
narchiâ per Persas & Medos
subversâ, liberationem populi
sui de longè (à septuaginta sci-
licet, & novem annis) prævi-
dit: *Adduces post 79. annos desola-
tionis, diem consolationis.* Quæ hæc,
populi Judaici liberatio, quan-
tò diutiùs dilata, & quasi huma-
nitus, desperata, tantò fuit plau-
sibilior, ad exaltandam divinæ
providentiæ magnificentiam,
quæ subinde in afflictionibus
tardat succurrere, ut cessate hu-
mano auxilio, extremæ neces-
sitati se reservans, majorem in
se confidendi stimulum morta-
libus addat, & nunquam de
eius

*Navigans
gaudet,
de longè
litus vi-
dens.*

*Sic Jere-
mia, libe-
rationem.*

*Propheta
præterito
utuntur
pro futuro*

*Cornelius
hæc.*

E e e

ejus

ejus auxilio, etiam in casibus desperatissimis, diffidendum doceat.

II. Egressis ex Ægypto filiis Israël, jam versus mare rubrum tendentibus, pœnitentiâ ductus Pharao, quod eos dimisisset, indurato rursus contra Deum animo eos insequi statuit, assumptis sexcentis curribus, omnique populo, & ducibus exercitus sui. Castra tunc metati erant Israëlita super mare, & conclusi utrinque duorum montium angustiis, à tergo insequentem cernebant hostem, adeo ut nullus effugii locus pateret. Viso ergo hostili Pharaonis apparatu, & curruum jam imminentium accelerata rotatione, timore pene conciderunt Israëlita, & non tam clamantes ad dominum, quam murmurantes contra Moysen dixerunt: *Forſitan non erant sepulchra in Ægypto, ideo tulisti nos, ut moremur in solitudine? Recede à nobis, ut serviamus Ægyptis.* Jam penitus de salute sua desperati, subicere rursus colla jugo Ægyptiaco decreverant. Sed animavit eos Moyses, spe in Deum fretus: *Nolite timere: stare,*

*Territi
Israëlia
insequen-
te hoste.*

*Animan-
tur à Moy-
se.*

*Exod. 14.
v. 13.*

*Apud Cor-
nelium
hic.*

& videte magnalia domini, quæ facturus est hodie.
Josephus, à Moysè populum tumultuantem hac placatum, & animatum fuisse oratione scribit: *Deus vos in arctum hunc locum concludi voluit, ut hic suam in*

vos curam, & potentiam ostenderet; Hic ergo locus magis vos ad spem excitare debet; Deus enim maximè adest in arduis, quando spei superest minimum.

Pulcherrimū planè animandi populi motivum adduxit Moyses, dum divini auxilii indubitatam spem fecit, evanescente humano auxilio; hoc enim cum deficit, divinum certò succedit. Nam sicut migrante è loco aëre, Deus & natura non patiuntur vacuum, sed citius contra naturam corpora gravia ascendere, & levia descendere ad supplendum vacuum coguntur, sic etiam omni inani auxilii humani spe, quasi aëre evanescente, non tamen vacuum & desolatam Deus relinquit confidentem in se, sed potius, contra naturæ ordinem, gravia sursum, deorsum levia miraculosè movet, faciens Israëlitis in mari vias suas & semitas suas in aquis multis. Adeoque hinc maximè concludit Cornelius, *in arduis & arctis, constanter in Deum confidendum, hæc enim in se concepta confidentia summè Deo placet: Deus enim (ait præfatus expositor) Quia magnificus est, non vult spe nostrâ vinci. sed eam superare; Hinc, merita supplicum excedit & vota. Excedit planè Deus & vota, & opiniones, & spem, & naturalis cursus potentiam in casibus desperatis, & arduis, ibi supplens suâ bonitate*

*Quia De-
us adest
in arduis.*

*Quando
spei consilii
humana
evanuit.*

*vacuum
supplet
Deus.*

*Cornelius
hic.*

*Non se-
quitur De-
us vincti à
nostra spe.*

te, & potentia, ubi spei humanae superest minimum. Nolite ergo timere: state & videte magnalia Dei, omni deficiente humano auxilio.

cur enim arbor evulsa, nec folia, nec fructus edere potest, sic & Job, tanquam truncus è terra eradicatus, & ab hominibus abjectus, nec divitiarum folia, nec posteritatis amplius fructus sperabat, abstulit spem meam; sed quando spei superest, minimum, Deus maximè adest. Nam contra omnem spem, & expectationem hominum Dominus benedixit novissimis Job magis, quam principio ejus, & facta sunt ei quatuordecim millia ovium, & sex millia camelorum, & mille joga bovum, & mille asinae. Et fuerunt ei septem filii, & tres filiae. In arduis ergo & arctis, in tribulationibus & miseriis insuperabilibus, humano loquendi modo, nolite timere, state, & videte magnalia Dei, uti in ipso patiente Propheta nobis demonstrata fuerunt.

Restituitur copiosus.

Job 42. v. 12.

III.

Sedebat afflictus in sterquilino patientissimus virorum, qui olim jucundus deambulabat in domo sua, solus & derelictus, qui olim venustissimis, & amantissimis stipatus erat filiis, eversa per turbinem domo jam oppressis. Qui copiosam nutrebat familiam, & tot millenas numerabat oves, & boves, & camelos, & servos, jam omnia ab hostibus direpta, & partim in cineres redacta plangit, nec semine quidem reliquiarum relicto, ex quibus in futurum sibi spes recuperandae pristinae opulentiae pullulare posset. Quin imò toto corpore in ulcus tabescente, nullum à dolore intactum remanebat membrum, nisi linguam, qua doloris sui, & afflictionis angustias deplorare posset, pleno malorum impetu se obrutum contestans, quasi rupto muro, & aperta januam irruerunt super me, & ad meas miseras devoluti sunt.

Job omnibus bonis spoliatus.

Job 30. v. 14.

Contra spem

Job. 19. v. 10.

Quis de ordinario rerum cursu ullam de recuperanda valetudine, & copiosa prolis successione, de divitiarum affluentia, spem facere patienti Propheta poterat? Fatetur ipse: Destruxit me unda, ut, & pereo, & quasi evulsa arbori abstulit spem meam. Si

Hac autem intelligenda docet Hugo Mystice de Ecclesia, quae cum Job deplorat: Destruxit me undique, dum undique per bella vel externa, vel intestina destruntur, & devastantur Ecclesia, imò integræ ab Ecclesia evelluntur Provincia, & quasi evulsa arbori abstulit spem meam, de prole iterum suscitandâ, & prosperitate recuperandâ, ut Hugo glossatur. Et moderno præsertim tempore, tanto impetu in Ecclesiam irruunt afflictiones, quasi muro rupto & aperta januam irruunt Ecclesia, (ut idem commentator

IV. Mystice de Ecclesia.

Hugo in Job. c. 19.

Evellitur, & destruitur.

Ecc 2

tor

Murus Ecclesia. tor explanat) dicitur munitio disciplina, qua dissipata hostis ingreditur; Item murus Ecclesie, sunt Doctores sacre Scripturæ; Item murus Ecclesie, virtutes anime, quibus dissipatis patet ingressus hostibus. Muri hi, & antemuralia utrunq; destru-

Theen. 2. v. 8. Sta sunt. Cogitavit Dominus dissipare murum filie Sion, tetendit funiculum suum, & non avertit manum suam a perditione; Luxitque antemurale, & murus pariter dissipatus est. Et quid mali ulterius hoc rupto muro expectare potest Ecclesia, nisi quod cum Job porro deploret: Et ad meas miseras devoluti sunt. Nempe reprobi, (exponit Hugo) qui devolvuntur ad Ecclesie miseras multiplicandas vel faciendas; Unde ad nihilum se redactam exclamat cum Job, & quasi urbi devastatae, aut arbori eradicatae ablatam spem esse conqueritur.

Tamen adhuc sperandum

Cum Deus desperatis rebus succurrat.

Sed nolite contemnere, cum senuerit mater nostra Ecclesia, nolite spem prolis, & multiplicationis, ac reparationis abjicere. Afflictus enim Ecclesie status magis nos ad spem excitare debet, (ut verbis Moysis Prophetæ utar) Deus enim maxime adest in arduis, quando spei superest minimum. Et si quidem novissimis Job magis benedixit, quam prioribus, multiplicando filios, & jumenta, ita etiam, Deus Ecclesie oves multiplicare, dilatare pascua, & excitare filios potest etiam de la-

pidibus, quando spei superest minimum. Desperatis enim rebus succurrit Deus, & ad extrema auxiliatricem manum suam reservat pericula.

In extremas angustias conjecerant castam Susannam duo illi adulteri senes, dum contra eam de commisso adulterio accusatam, concitaverunt plebem, ut lapidaretur, quæ flens suspexit ad celum, erat enim cor eius fiduciam habens in domino. *Nota hic, quod Deus sinat suos in arcta redigi, (ait Cornelius) ut discant in eum sperare, eumque invocare; In arctissimo suis maxime adest Deus, eisque vicinissimus est, ut succurrat. Quod imprimis in Susanna demonstrare voluit Deus, nam castissimam hac, & innocentissimam matronam jam ad mortem raptam, suscitavit Dominus Spiritum sanctum pueri junioris, cujus nomen Daniel, qui revocato ab executione populo redintegravit iudicium, falsorum testimonium detexit fallaciam, & innocentem a morte liberavit.*

Quod cum casta Susanna senes illi iudices, hoc cum Ecclesia Catholica egerunt hæretici, adulteram eam, & corruptam erroribus proclamantes, jam in tantam eam redegerunt angustias, ut contra eam multæ civitates, & populi, & Provinciæ, & regna insurrexerint, ad eam non tam denudandam, quam penitus delendam, lapidibus obru-

Ecclesia instar Susanna ab hæreticis trahitur

obruendam, & in propria ruina sepeliendam. In arctis utique, si unquam aliàs, modò consistit Ecclesia, sed cum Susanna castissima, in sua, erga sponsum suum, fidelitate, & in Deo suo habeat fiduciam, jam enim, cum maximè in arctis est, aderit illi Deus vicinissimus, ut succurrat.

In arctis
aderit illi
Deus.

Nunquid ad extrema quoque adducti erant filii Israël, quando cum forti exercitu contra eos egressus Holofernes arcta obsidione cinxit Bethuliam.

Bethulia
in arctis
posita.

Jam enim deficiente aqua de se actum esse conclamabant cives, exprobrantes summo Sacerdoti, quòd se in tantum conjecisset periculum: Factus est stertus &

Judith 7.
v. 28.

ululatus magnus in Ecclesia ab omnibus, &c. Jamque desperata quasi res erat, si humano rem metiri ordine quis vellet. Sed ecce, dum jam in extremis jacebat Bethulia, jam quasi agonizans, suscitatur Deus generosam Judith, quæ non armis, sed venustate sua devictum capit Holofernem, eumque vino æquè ac somno oppressum obtruncat, exercitum Assyriorum occiso Duce dissipat, & patriam liberat. Ut nempe totus hinc discat orbis, non Deum fortibus, & proportionatis ad finem suum præfixum alligari mediis & instrumentis, sed amicis & servis succurrere se posse etiam in sexu fragili. Non enim

In manu
famula li-
beratur.

cecidit potens eorum à juvenibus, nec filii Titan percusserunt eum, nec excelsi gigantes opposuerunt se illi, sed Judith filia Merari in specie faciei suæ dissolvit eum. Tradidit enim Dominus hostem in manus femine, dum desperata erat armatorum virorum virtus, & expiraverat omne humanum auxilium, in arctis enim suis adest Deus.

Judith. 16
v. 8.

Desperata, & lugubris rerum facies erat sub Regina Esther, quando impius Aman à Rege Assuero impetravit subsignationem facti à se decreti, ut

Esth. 9.
v. 13.

occiderent, atque deleterent omnes Iudæos, à puero usque ad senem, parvulos, & mulieres uno die ... & bona eorum diriperent. Dum ergo in summo rerum periculo res Judæorum versaretur, orationibus ac jejuniis eorum placatus Deus, malum omne in auctoris vertit caput, ac suspenso Amano in patibulo, quod Mardocheo paraverat, non solum liberati à nece fuerunt Judæi, sed etiam Mardocheus in locum Amani succedens, anulum regium recepit, & occisis hostibus, & decem Amani filiis suspensis, respirare de miseris suis coeperunt Judæi. Et nunquid hæc mutatio dexteræ excelsi, quæ ad extrema se reservans pericula, desperatis succurrit rebus?

Ascendentem in naviculam Christum secuti sunt quoque discipuli ejus: Et ecce motus mag-

Math. 8.
v. 24.

Dormit
Christus
in navi.

Lyrannus

Glossa
Interlin.

V. g. ad
extremū
periculū.

Navis Ec-
clesia.

navis factus est in mari, ita ut navicu-
la operiretur fluctibus, ipse verò dor-
miebat. Quid periculosius ple-
bi, dormitante rectore? Quid
magis nocuum gregi, somno-
lento pastore? Quid tam fata-
le navigantibus, dormiente
Navarcho? Ipse verò dormie-
bat, qui primus invigilare de-
bebat periclitantibus discipuli.
In extremo jam versabantur
submersionis periculo, cum,
adhuc dormientem, excitant
magistrum discipuli, de vita
sua conclamantes: *Domine salva
nos, perimus.* Dormientem se
exhibuit Dei filius, qui tamen
intensissimè discipulorum salu-
ti invigilabat; dormitabat ta-
men, ut discipuli in periculo positi
ad ipsum recurrerent, ait Lyrannus.
Et accesserunt ad eum discipuli eius,
& suscitaverunt eum. Ad eò territi
(uti Interlinearis testatur) ut
non modeste irruerent, & suscitarent.
Quamdiu enim humani auxilij
spes supererat, ad Christum
non recurrerant, sed hac de-
ficiēte, cum desperata salus
esset, etiam importunè ad Chri-
stum suscitandum concurre-
runt, & irruerunt; hic enim
arctis & reservatur rebus, &
ultimum, quasi dormiens, ex-
pectat discrimen: Tum verò
surgens, imperat ventis & ma-
ri, & fit tranquillitas: Deus e-
nim maximè adest in arduis,
quando spei superest minimum.

Navicula fluctibus aperta, est Ec-

clesia militans, in persecutionibus
posita, Christi verò dormitio, est di-
vina permissio, ait glossa moralis:
Ex oriente igitur motu maris,
erigunt se homines, & ventis,
qua possunt sollicitudine, ob-
viant, procellas temone, ac re-
mis frangunt, sed quando motu
nimis ingravescente naviculam
operiunt fluctus, ad Deum re-
currunt, & orando quasi dor-
mientem excitant Dominum,
ut ipse desperatis rebus, quæ
vires humanas excedunt, om-
nipotentem suam applicet ma-
num; *Domine salva nos, perimus.*

Si planè unquam sævæ in Ec-
clesia tempestates exortæ, &
jactata fuit magnis motibus na-
vicula Christi, id revera nost-
ris miserrimis contigit tempo-
ribus, jamque sedandis tantis
motibus, ac confusionum tur-
bulentiis impares sunt omnes
humanæ vires & industria, na-
viculâ fluctibus pene opertâ;
Quare ad potentem divinam
manum recurrere nos urgere
merito debet magnum rei dis-
crimen, *Domine salva nos, perimus.*

Excitatus à discipulis domi-
nus, non eos redarguit de fa-
ctâ sibi in suscitando molestiâ,
& importunitate, sed tantum
de diffidentia; *Quid timidi estis,
modicæ fidei? Quasi diceret (ex-
ponit Lyrannus) non debetis time-
re cum sim præsens vobiscum, quem
vidistis tot miracula facere. Nec
arbitramini, tam alto me op-
pres-*

Glossa
mor.

Magis
temp. est.

VII.

Non tam
simulati-
midi.

pressum fomno, ut cor meum non pro vobis vigilet. Quare & nos omnem deponamus confidentiam, & eò majorem erga ipsum concipiamus fiduciam, quò majores in nos irruunt tempestates, & procellæ, vigilat enim, & invigilat nobis, licet dormire videatur, tantum pulsari, & excitari orationibus nostris expectans, paratus de cætero surgere, & imperare ventis, & mari.

Excitemus Christum. Excitemus igitur illum, ob-
Marci. ruti tribulationum procellis, suscitemus eum in tantis Christianæ reipublicæ periculis: *v. 28.* *Domine salva nos perimus.* Adhuc nervosius discipulorum suorum excitantium fervorem exprimit S. Marcus, qui illi, excitando, objecerunt: *Magister non ad te pertinet, quia perimus?* Nunquid nos populus tuus, & oves pascuæ tuæ? Non ad te ergo pertinet, si pereamus? Nonne

Domine non ad te pertinet? hæc navicula, & Ecclesia tua est, quæ repletur fluctibus? Exurge igitur, impera ventis & mari, ut fiat tranquillitas, ne pereundo fiamus ludibrium, & scandalum nationibus, & infidelibus. *Psal. 113.* *Ne quando dicant gentes, v. 20.* *ubi est Deus eorum?* Ne gentes objiciant nobis dormientem, & nostra non curantem, nos habere Deum. *Iosue. 7.* *Et quid facies magno v. 9.* *nomini tuo?* Itaque: *exurge, quare obdormis Domine? Et ne repellas Psal. 43.* *in finem.* Impera ventis & ma-

ri, impera tribulationibus & angustiis in casibus pene desperatis, *Et scient, quia manus tua hæc, & tu Domine fecisti ea.* *Psal. 108.* *v. 29.* Si quis Rex de hoste obtineat victoriam, mox hæc ascribitur vel potenti Regis exercitui, aut ducis industriæ, generositati, ac fortitudini, mox gloriari tales incipiunt, & suæ virtuti ascribere victoriam. *Manus nostra excelsa, & non Dominus fecit hæc omnia.* *Deutr. 32.* *v. 27.* Unde Deus tamdiu tardare sæpenumero solet, & quasi dormire, donec ad talem statum, & discrimen res deveniat, cui manus humana succurrere amplius non valeat: Ne homines sibi ascribere gloriam possint, sed soli Deo; *Et scient, quia manus tua hæc, & tu Domine fecisti ea.*

Ad tantas etiam angustias **VIII.** Orientale Imperium reduci permiserat Deus, extremis Phocæ Imperatoris temporibus, Dum Chosroas Persarum Rex, *Breviariū Rom. 14* *Sept.* Ægypto & Africâ occupatâ, ac Jerosolymâ, captâ, multisque ibi cæsis Christianorum millibus, Christi Domini Crucem, quam Helena in monte Calvaria collocarat, in Persidem abstulit. Itaque Heraclius, Phocæ successor, cum multis belli calamitatibus affectus, pacem à Chosroa victoriis insolente, ne iniquis quidem conditionibus impetrare, bellum autem contra hostem tam potentem prosequi

Heraclius sperans in Deo.

*Tulis vi.
Horiam.*

*Ad extre-
m. xpe-
H. Deus,*

*Vi sint
mundus
quod non
nostra ma-
nus fecit
b. com-
nia.*

*Domus
Austria-
ca vna*

sequi diffideret, in summo hoc discrimine pius Imperator, desperato humano auxilio, à Deo opem, jejuniis & orationibus supples postulavit, ac impetra-

vit. Deus enim maximè adest in arduis, quando spei superest minimum, cujus monitu & auxilio, comparavit Heraclius exercitum, signa cum hoste contulit, ac tres duces Chosroæ cum tribus exercitibus superavit. Noluit prius labentibus reb^{us} Heraclij succurrere Deus, donec ad ultimum adducerentur discrimen, ne gloriari cum suis ducebus Imperator posset: *Manus nostra excelsa, & non dominus fecit hæc omnia.* Sed tandiu exurgere, & succurrere Deus distulit, donec ex desperato rerum statu palpabiliter agnoscerent, & scirent, *quia manus tua hæc, & tu Domine fecisti eam.*

Et planè eadem pene methodo cū Augustissima nostra Domino Austriaca processit hæstenu divina providentia, quam ad tantas jam sæpe redigi angustias, & discrimina passa est, ut de ipsius ruina nemo hostium dubitaret, & vix fidelis quisq; amicus procellarum motibus optertam, ex iis emeruarum speraret, sed damno suo dæicerunt hostes, & commodo suo experti sunt amici, in tam aperto discrimine, semper reservatum à Dei providentia fuisse Augustissimæ huic Domui mi-

raculum, ut totus agnoscat orbis, non manus nostras excelsas, sed dominum fecisse hæc omnia.

Cum igitur hodièque tot, tantisque tempestatibus concutiatur hæc Augustissima Domus, totumque Romanum Imperium, & ipsa cum illo Ecclesia Romana, non in humani brachii aut manûs fortitudine, sed in miraculosa Dei omnipotentis manu confidere debemus, quæ necdum abbreviata est, & sæpe infirmissima eligit media, ut fortia quæque confundat. Quid infirmius, quid fragilius araneæ telis? Et tamen Deus eas pro muro dedit S. Falci-
lano presbytero: hic enim f. cto in ipsum gentilium licetorum impetu, fugiens, in duorum parietum angusto intervallo se occultavit; qui aditus cū re-
pentè araneæ telis pertextus visus esset, nemini recentis latebræ suspicionem reliquit.

*Et aërio cessit vis ferrea
fil.*

ait S. Paulinus, Natali S. S. Falcis, qui & appositè concludit:

Sic ubi Christus adest nobis, & aranea muro est;

Ast cum Christus abest, & murus aranea fit.

Ubi divinum deest præsidium, munitissima urbium moenia, & aggeres non plusquam araneorum tela hostibus intercludunt aditum,

*Breviarib
14. Jan.*

*Falci
presbyte-
ro.*

*Aranea
tela pro
muro.*

aditum, & omne robur exerci-
cius, velut aranea meditabitur.
Aft ubi Deus adest, etiam ara-
nearum telæ, pro muro suffi-
cient; securior enim est, muni-
tus aranea telis præfente Deo,
quàm hoc absente, fortissimis
circumvallatus muris, infirma
quippe eligit Deus, ad osten-
dendum præfentia suæ poten-
tiam, qua fideles suos in despe-
ratis etiam casibus defendit.

in cor maris, sonent & turben-
tur aquæ, conturbentur mon-
tes, potentes omnes hujus sæ-
culi, & potestates tenebrarum,
tamen si Dominus virtutum
nobiscum, non timebimus.

Quia Deus in medio eius (sci-
licet Ecclesiæ) non commo-
vebitur. Si Deus pro nobis,
quis contra nos?

Neque enim est alius extra te, &
non est fortis, sicut Deus noster. Li-
cet enim ad tempus nos defe-
rere, & dormire, videatur

Deus, licet nos sinat mergi,
non tamen patietur submer-
gi, sed desperatis & arduis
aderit rebus. Dominus mortifi-
cat, & vivificat, deducit ad inferos
& reducit. Dominus pauperem sa-
ciat, & ditat, humiliat & sublevat;
suscitat de pulvere egenum, & de
stercore elevat pauperem. Domini
enim sunt cardines terræ.

Cum ergo nec de bonitate,
nec de potentia Dei nostri du-
bitandum nobis sit, non de-
spondeamus animum, quan-
tumvis grandes, & potentes in-
nos irruant tribulationum pro-
cellæ, imò quò majores sunt,
quæ omnem humanarum viriū
excedunt potentiam, eò fortius
speremus, non vult spe nostrâ
vinci, sed superare: adest enim
in arduis Deus, & ubi huma-
na deficiunt vires, divina suc-
cedit virtus, ut mundo inno-
tescat, quia non manus nostra
excelsa, sed Deus fecit hæc
omnia

IX. Magna subditis tribulatione
oppressis est consolatio, si no-
verint, se bonum, & potentem
habere dominum ac protecto-
rem; sed magna vicissim deso-
latio, si quis noverit se malevo-
lum, & sibi defendendo impa-
rem habere Dominum. Si in
manu hominum refugium, &
protectionem nostram ponere-
mus, exigua nobis superesset
spes in tanto rerum discrimine:

M. 17. v. Sed quoniam Dominus firmamen-
tum meum & refugium meum & libe-
rator meus, & sperabo in eū, meritò
de hoc protectore & liberato-
re nostro consolationem con-
cipere possumus. Uti enim
de ejus succurrendi voluntate,
sic nec de potestate dubitare
convenit: Ipse enim est refu-
gium nostrum & virtus, adutor in
tribulationibus, quæ invenerunt nos
nimis. Licet nimis nos obru-
ant tempestatum procellæ, quia
tamen Dominus virtutum nobiscum,
propterea non timebimus, turbetur
terra, transferantur montes
P. Franc. Josephi Op. IV,

Potentia
Dominii

M. 45. v.
Facit ani-
mum ser-
vum.

Hug. Card
hic.

1. Reg. 2.
v. 2.

Non est
fortis sicut
Deus no-
ster.

Nec de bo-
nitate, nec
de poten-
tia dubi-
tandum.

FFF

*Ergo sta-
te*

*Et videtis
magna
magnalia Dei.*

omnia. In arctis itaque & ar-
duis positi sive tribulationum,
sive tentationum, cum Moy-
se confidite, & clamate ad Do-
minum. Nolite timere, state
& videbitis magnalia Dei. Cum
patientissimo Job, omnibus or-
bati bonis, & amicis, nolite per-
dere animum, potens est Deus
benedicere novissimis nostris,
magis, quam principio. In angu-
stis extremis, cum casta Susana,
generosa Judith, humili Esther,
fiduciam habeamus in Domino.
Si undique & tribulationum, &
bellorum procellæ spumantes
operiant nos, naviculamque
Petri, Ecclesiam, non despere-
mus de Dei auxilio, tanquam à
nobis recesserit Deus, dormit
enim in puppi, dissimulat, ex-

pectat suscitantes, ut exper-
giscens desperatis rebus suc-
currat, & imperet ventis & ma-
ri.

Tu igitur, O JESU poten-
tissime, qui imperasti ven-
tis & mari, exurge, exurge in
adjutorium nostrum, impera
ventis, & turbulentis animo-
rum commotionibus, seda cru-
entos bellorum fluctus, redde
tranquillitatem ac pacem Eccle-
siae; oremus cū sancta matre Ec-
clesia: Deus qui nos in tantis periculis
constitutos, pro humana scis fragi-
litate non posse subsistere; da nobis sa-
lutem mentis, & corporis, ut ea, qua
pro peccatis nostris patimur, te ad-
juvante vincamus. Qui vivis & reg-
nas in secula seculorum,
Amen.

DISCUR-